

Els Millet, de la glòria a la vergonya

Els efectes de l'anomenat 'cas Millet' han sembrat el dubte entre la classe política del Principat. En aquest dossier fem una repassada del cas i dels efectes que ha tingut, del personatge de Fèlix Millet i el seu llinatge i del simbolisme històric del Palau de la Música.

L'ona expansiva del cas Millet

El 19 d'octubre Fèlix M. Millet i Jordi Montull hauran de respondre davant el jutge per la gestió delictiva al capdavant del Palau de la Música. El cas de corrupció ha escampat l'ombra del dubte sobre entitats i fundacions polítiques que van rebre ajuts econòmics de Millet. Però, sobretot, ha estat un cop greu a la imatge d'una entitat emblemàtica de la cultura catalana.

La fiscalia de Barcelona va presentar el dia 10 de juny una querella contra els principals gestors del Palau de la Música, Fèlix M. Millet Tusell i els seus principals col·laboradors, en detectar unes irregularitats en els comptes tant de l'Orfeó Català com de la Fundació del Palau de la Música. Aquella querella donava lloc a una de les imatges més dures que ha hagut de viure aquesta emblemàtica institució de la cultura catalana, quan el 23 de juliol un magistrat autoritzava l'escorcoll de l'edifici per part dels mossos d'esquadra.

Des de llavors, un degotall creixent d'informacions han anat esquitxant diversos implicats en el cas, i han sembrat el dubte entre diverses entitats que havien percebut ajuts de la institució dirigida per Millet. Unes sospites que han arribat a la classe política en saber-se que Millet havia fet donatius a fundacions de partits. Tot plegat no ha servit sinó per a un joc de retrets entre les principals formacions polítiques catalanes i ha contribuït a embrutar la imatge de la política, ja prou malmesa entre amplis sectors socials.

La setmana passada el titular del jutjat d'instrucció número 30 de Barcelona, Juli Solaz, va aixecar el secret de sumari del cas del Palau de la Música. Finalment, hi són imputats l'ex-president Fèlix Millet i el seu home de confiança, que va fer de director

administratiu, Jordi Montull.

El sumari recull que el fiscal assegura que Millet i Montull van poder arribar a desviar de les finances del Palau fins a 7,5 milions d'euros. Una xifra molt allunyada de la que Millet reconeix a la carta que va fer arribar al jutge, en què va confessar la implicació en el cas i el desviament de 3,3 milions d'euros. No obstant això, una auditoria revela que la quantitat desviada podria pujar a més de 10 milions. La llebre es va aixecar a l'Agència Tributària, quan s'hi va detectar el moviment d'un nombre considerable de bitllets de 500 euros procedents del Palau. Concretament, una primera retirada d'1,7 milions d'euros i una segona de vora 600.000. Aquests moviments no tenien reflex corresponent en la comptabilitat oficial ni de la fundació ni de l'associació. Sí que, per a la inspecció tributària, eren justificats amb uns rebuts no oficials i una complexa trama d'empreses fantasma.

Amb l'aixecament del secret sumarial, també s'ha sabut l'abast de la querella presentada pel fiscal contra Millet i el seus col·laboradors. A la querella també s'acusa la filla de Jordi Montull, Gemma Montull, el tesorero de l'Orfeó Català - Palau de la Música, Pau Duran, i el de la Fundació, Enric Álvarez.

El dia 19 d'octubre els dos principals implicats, Millet i Montull, han

estat citats pel jutge a declarar com a imputats del cas, i hauran de respondre sobre la gestió presumptament delictiva al capdavant del Palau de la Música. D'acord amb aquestes declaracions, el fiscal sol·licitarà les mesures cautelars, que, segons diverses fonts, podrien arribar a la sol·licitud de presó preventiva. El jutge haurà de decidir la situació dels dos imputats el mateix dia de la declaració.

Esquitxos sobre la justícia. Els efectes del cas també han escampat dubtes en algunes actuacions judicials. De fet, inicialment, el jutge pretenia citar a declarar els imputats un cop tingués a les mans l'informe dels perits d'Hisenda sobre la comptabilitat del Palau i sobre la documentació decomissada pels mossos d'esquadra a l'escorcoll efectuat el passat 23 de juliol. Quan aquests perits ja treballaven en el cas, el mes passat, es va fer pública una carta adreçada al jutge en la qual Millet i Montull confessaven el delictes i expressaven la voluntat de reparar el dany causat. Amb la carta es van obrir noves vies d'investigació. Va ser a partir de llavors que van començar a créixer les veus que demanaven que, en vista de les revelacions, el jutge prengués declaració als imputats. El cas és, amb l'endarreriment de la declaració, hi ha qui hi ha vist una oportunitat per als advocats dels inculpats d'endregar algunes irregularitats amb Hisenda que encara no formaven part del procés sumarial, de manera que s'eviten així que entrin a formar part de la causa.

Els dubtes arriben a la política. Ningú no ha parlat de finançament irregular de partits, però molts hi han pensat o ho han volgut insinuar. De fet, l'afer Millet també ha repercutit en la classe política catalana, pels ajuts que aquest personatge va fer a algunes fundacions polítiques.

Un dels més esquitxats ha estat l'actual secretari d'Immigració de

EFE

Escorcoll, el 23 de juliol, de les dependències del Palau de la Música. El mossos d'esquadra transporten les tretze caixes decomissades.

Convergència, Àngel Colom. L'ex-fundador del PI –producte d'una de les múltiples escissions d'Esquerra al llarg de la seva història– va recórrer, segons que ha reconegut Colom mateix, a Millet per a demanar-li ajut per a saldar els deutes del PI, a través d'una donació a la fundació Espai-Catalunya. Segons l'actual dirigent convergent, va rebre 12 milions de pessetes (72.000 euros) de Millet. Tot i això, als llibres de comptabilitat del Palau de la Música hi consten lliuraments de 150.000 euros.

Però les donacions de Millet també han anat a més entitats, com a la Fundació Trias Fargas, vinculada a CDC, o a l'Olof Palme, dirigida per la socialista Anna Balletbò. Tot plegat ha originat un intercanvi d'acusacions i insinuacions de finançaments irregulars atïats per les estratègies de curta volada fixades per les urgències del calendari preelectoral català.

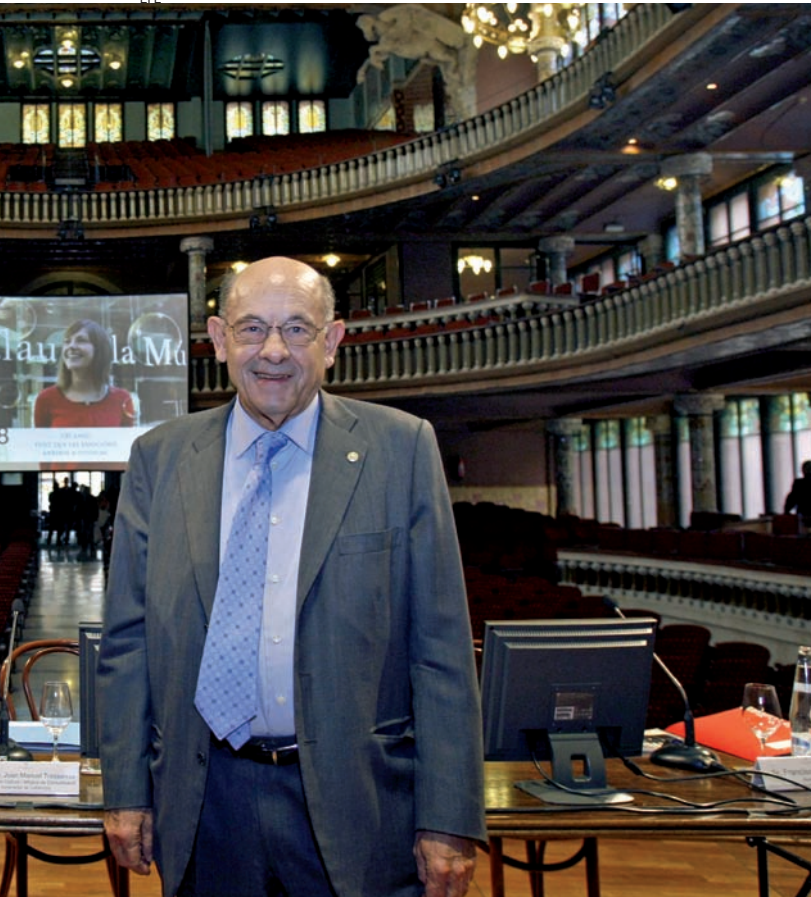
La ferida simbòlica. El president Jordi Pujol deia precisament la setmana passada, a la presentació del segon volum de les seves memòries (vegeu informació a les pàgines 32-34) que se sentia “trist i dolgut” pel cas i “enganyat, com tothom” per Millet. Deia l'ex-president que el cas fa “molt mal al país”. Precisament per aquests efectes, Pujol també demanava que no quedi afectada la moral del país, i que no es tregui la conclusió que “tot és un desastre”. De manera que, segons ell, cal superar aquesta situació polèmica. En aquest sentit, també insistia –en unes declaracions a TV3– que casos com aquest “passen a tots els països del món, com el Japó, França o els Estats Units”.

Malgrat aquestes paraules de l'ex-president, el fet és que el cas ha sembrat la desconfiança entre amplis sectors socials i culturals. Així mateix ho expressa Carles Duarte, el director

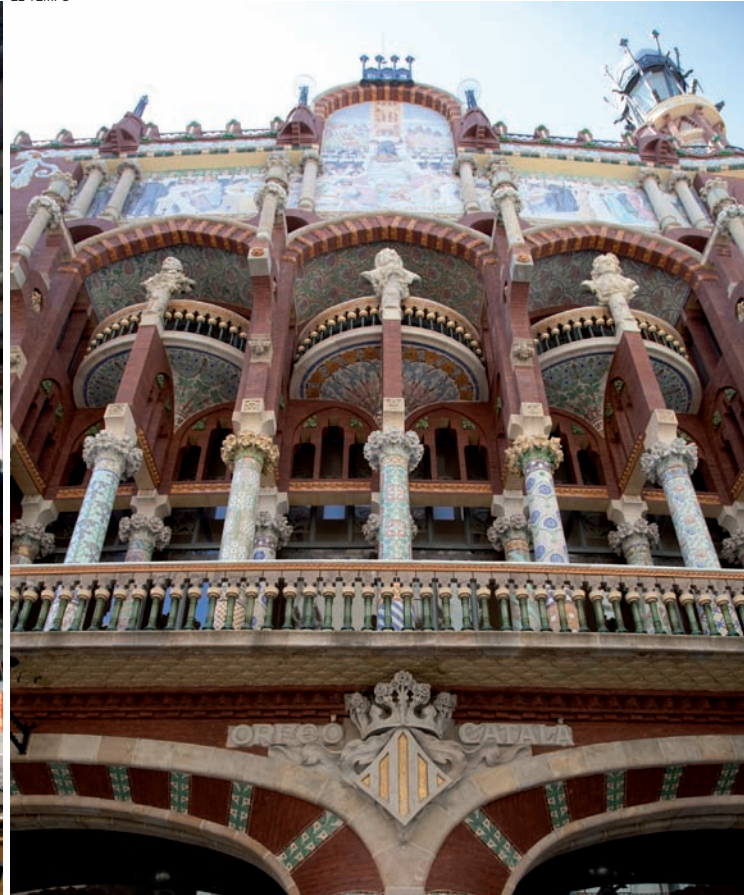
de la Fundació Lluís Carulla. Arran d'aquest cas es pot escampar, afirma, “un principi de sospita i de descrèdit, i la presumpció que si ha pogut passar un fet tan greu com aquest, se'n poden haver produït més”. Però per a Duarte, precisament, és al contrari, perquè, segons el seu parer, “l'obra de mecenatge que s'ha dut a terme en aquest país explica en gran part la gran obra cultural que s'hi ha fet”. I seria un error, explica, pensar que allò que ha passat al Palau de la Música és generalitzat. Per això no comparteix les opinions que demanen més control legal sobre aquestes institucions. “No cal augmentar el control legal. Potser, senzillament, cal aplicar els controls ja existents de manera més eficient, si cal, destinant-hi més recursos.”

Per al director de la Fundació Carulla, el mal, en el cas del Palau, té un doble vessant: “D'una banda, pel que fa a l'Orfeó, una entitat que recull la

FFF

EL TEMPS

Fèlix M. Millet a la presentació de la programació del Palau de la Música, la temporada passada. A la dreta, detall de la façana principal del Palau, un dels edificis modernistes més emblemàtics, dissenyat per l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner.

tradició del moviment associatiu cultural del país, des dels històrics cors de Clavé al món casteller i un llarg etcètera. D'una altra, la Fundació del Palau, inexplicable sense les aportacions generoses del mecenatge.” Per a Duarte, és precisament la suma d'aquestes dues branques, l'associativa i cívica amb la del mecenatge, que ha permès la potència d'una entitat històrica –el Palau–, on la societat civil pot participar d'una activitat cultural de prestigi, amb el seu propi esforç. Per a Duarte, “la cultura catalana no es pot explicar sense aquest doble vessant” i adverteix que “seria molt imprudent de fer-ne una interpretació que posés en qüestió aquest binomi”, que volgués plantejar una “reconducció dels recursos privats cap al món públic”, tot i reconèixer també “el pes important de les aportacions públiques”.

Més condescendent es mostra l'historiador de l'art –i col·laborador d'EL TEMPS– Francesc Fontbona. A ell,

l'esclat d'aquest cas no l'ha sorprès gens ni mica, perquè fa temps que molts posaven en qüestió la moralitat de Millet. Fontbona considera que el cas ha evidenciat una doble moral: una de pública, que diu allò que és políticament correcte, i una de privada, en la qual fa temps que molts abocaven sospites sobre Millet. Precisament, aquesta doble moral que denuncia Fontbona és la que fa que molts s'escaudalitzin per les declaracions de Millet sobre suposats pagaments en diners negres, per bé que aquest comportament, afirma Fontbona, “és generalitzat a molts àmbits de la societat i, per tant, també al de la cultura”. Només cal mirar, recorda l'historiador, el cas del “judici al senyor Huguet, l'ex-cap d'Hisenda de Catalunya. Per tant, si ja no et pots refiar del senyor número u de la policia fiscal, com t'has de refiar d'en Millet!”.

Per a Fontbona, hi ha un efecte que pot perjudicar l'àmbit de la cultura. “Molta gent que fins ara feien veure

que es creien tot això, ara públicament tindran una coartada per a no creure-ho”, diu, i “podran deixar de representar la ficció que representaven en nom d'aquest descrèdit”.

Fontbona fa un paral·lelisme per a explicar el cas Millet amb el film *Casablanca*. “Em recorda allò –diu– que quan al policia li convé detenir i tancar el bar d'en Rick (Bogart), toca el xiulet i ordena que tanquin el bar perquè s'hi juga il·legalment, tot i que ell mateix hi havia anat a jugar. Aquesta imatge m'ha vingut al cap aquest dies...”

Aquestes sospites generalitzades, de segur que no ajudaran gaire la producció cultural del país. Afortunadament, però, amb el temps i amb la demanda social que hi ha d'aquestes produccions musicals i culturals, probablement es podrà superar aquest episodi. Això sí, en paraules de Fontbona mateix, cada cop “despertem més del conte de fades”.

Enric Rimbau